

og det er maaske Størstedelen af, hvad han ejer. Dersom Prioritetshaverne forlange i Henhold til Statutterne, at den Slags Skatter, man saaledes skyder ind foran Prioriteterne, skulle afdrages, kan man sige sig selv, at han maa gaa fra Gaarden. Det skal en Mand altsaa, fordi han har været med til at rydde dansk Jord og skabe Værdier, hvor der før var øde Land. Forlange i det hele taget Prioritetshaverne Afdrag for Skattens Værdi, der lægges foran Prioriteterne, komme adskillige til at gaa Fallit, det kan ikke være andet. . . . (*Bluhme*: Halydelen!) Ja, det kan godt være, det ærede Medlem har Ret, det kan jeg ikke sige. Men en Ting vil jeg sige for Bornholms Vedkommende, det er, at vi i alt Fald maa kræve, naar vi give 4 à 5 Kr. mere i Skat til Staten end de andre pr. Td. Hartkorn, at vi i det mindste ikke skulle have Paalæg, naar de andre faa 5 Kroners Nedslag. Det vil jeg hævde, saa længe som jeg paa nogen Maade kan. Jeg vil slutte med at sige, at naar jeg sammenligner vort Paalæg med de andres Afslag, — thi det bliver jo det samme, man slaar 5 Kr. af for dem og lægger 4 Kr. 20 Øre paa for os —, saa er det for os et Paalæg af 9 Kr. 20 Øre, og det er det største Paalæg, Bornholm har set i de sidste 400 Aar; hverken Bisperne eller Lybekkerne eller Christian den Fjerde have givet os et saa stort Paalæg, som dette vil blive.

Finansministeren (*Scharling*): Jeg skal gøre nogle Bemærkninger over for de Udtalelser, der ere fremkomne med Hensyn til det foreliggende Forslag. Forsaa vidt den første ærede Taler i Gaar, det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (*Alberti*) ret udførligt duede ved Skattekommissionsforslagenes Fortrinlighed og opretholdt den tidligere fremsatte Fiktion om disse Forslags ideale Fuldkommenhed, finder jeg ingen Anledning til at følge ham paa dette Omraade, dels fordi disse Forslag nu ikke ligge for, og dels fordi jeg tidligere har haft Lejlighed til at fremsætte en Kritik af dem, en Kritik, som ikke paa noget Punkt er bleven gendrevet af det ærede Medlem, hverken da eller ved hans Udtalelser i Gaar. Thi en indgaaende Kritik kan man ikke kaste over Ende blot ved at betegne den som „søgte Indvendinger“, en Betegnelse, som der maaske kunde være noget mere Føje til at anvende over for de Indvendinger, som i Gaar bleve fremsatte mod de nu foreliggende Forslag. Jeg forstaaer i øv-

rigt saa godt den Skuffelse, som det ærede Medlem maa have følt ved at se, med hvor ringe Begejstring hans „ideale“ Lovforslag ere blevne modtagne i det andet Ting, og jeg kan ogsaa godt forstaa, om han har søgt en Trøst, — naar han talte om miserable Lovforslag, som vare blevne kaserede i det andet Ting, — i at give denne Betegnelse en fingeret Adresse. Jeg skal ikke misunde den ærede Taler denne Trøst og ikke forstyrre hans Glæde over at føje denne Fiktion til Fiktionen om den ideale Fuldkommenhed. Jeg skal heller ikke komme ind paa det storpolitiske Effektnummer, hvormed det ærede Medlem endte sit Foredrag, saa meget mindre som det dog maaske nærmest kun var beregnet paa at give Tilhørernes slumrende Livsaander en Stimulans. Jeg maa nu sige, at jeg under hele denne Udtalelse uvilkaarlig kom til at tænke paa Anekdoten om Faderen, der afbrød sin Søn i en ivrig Disput med de Ord: Hans, Du har Uret, siden Du bruger saa stærke Ord; dersom Du havde Ret, behøvede Du ikke at tage din Tilflugt dertil.

Naar det ærede Medlem særlig udtalte sin Glæde over nu omsider at have Udsigt til i et Fællesudvalg at komme til Forhandling med det andet Ting uden Regeringens Mellemkomst, maa jeg dog tillade mig at minde om, at et Lovgivningsresultat ikke vil kunne naas uden Samstemmen mellem samtlige 3 Lovgivningsfaktorer. I øvrigt maa jeg rette en lille Fejltagelse, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i, idet han, om jeg hørte ret, udtalte, at Ordføreren for Landstingets Udvalgs Flertal havde erklæret, at han allerede havde Planerne til de foreliggende Forslag færdige ved Rigsdagssamlingens Begyndelse. Noget saadant har den ærede Landstingsmand ikke udtalt, han har tværtimod udtalt i det andet Ting, at det er Regeringens Forslag, der have givet ham Ideen til den Plan, som er søgt gennemført i de foreliggende Forslag. Og han udtalte — med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse disse Linier — dette: „Jeg har allerede, inden de Herrer udtraadte af vort Parti, haft Planerne fuldstændig færdige til denne Sag, og jeg har sagt dem, at de kunde udmærket godt blive i Parti med os“. Og han gentog senere over for et af de otte Medlemmer: „Det ærede Medlem har sely af min egen Mund hørt, at de ærede Herrer ikke skulde tænke paa at træde ud af Partiet, fordi der ganske bestemt vilde komme til at foreligge en Situation, som var fuldt tilfredsstillende for